Părintele Caius Negrea anunță întreruperea pomenirii episcopului Lucian al Caransebeșului

Preasfințitului Lucian,

Episcopul Caransebeșului

Poziția mea cu privire la ecumenism V-am făcut-o cunoscută, dar, în situația creată în Episcopia Caransebesului, de impunere în Biserică a unei dogme străine de Ortodoxie „cu capul descoperit”, nu pot reacționa decât printr-o hotărâtă şi canonică dezicere, prin **întreruperea pomenirii Preasfinţiei Voastre la toate sfintele rânduieli bisericeşti**.

> *Mărturisire publică antiecumenistă a părintelui Caius Negrea împotriva „săptămânii de rugăciune comună pentru unitatea creștinilor” în Episcopia Caransebeșului*

Pentru a-mi face mai bine înțeleasă poziția, voi relua, pe scurt, motivele care mă îndeamnă la această decizie. Potrivit conştiinţei, dorința mea este de a-mi păstra dreapta credință și de a avea posibilitatea să mi-o exprim fără nicio îngrădire impusă de Preasfinţia Voastră. În condițiile date, mă văd nevoit să mă dezic de manifestarea de către Preasfinţia Voastră a unei credințe greșite, pentru a o putea trăi și mărturisi pe cea autentică a Bisericii. Cu alte cuvinte, scopul acţiunii mele este să-mi exprim astfel delimitarea față de asumarea activă de catre Preasfinţia Voastră a ecumenismului în Biserică – asumare lipsită de fundamentare pe credința ortodoxă, pe ortopraxie şi etos ortodox. Așadar, am rămas fără nădejdea că ați avea de gând să lepădaţi ecumenismul pe care cu atâta sârg îl promovaţi în prezent.

Drept urmare, mă voi folosi de **Canonul 15 al Sinodului I-II din**

Constantinopol, din timpul Sfântului Fotie cel Mare – canon care rezumă întreaga Tradiţie apostolică şi patristică a Bisericii (coroborat cu **Canonul 31 apostolic**) –, ştiut fiind că sus-menţionatul canon permite și chiar recomandă întreruperea pomenirii.

În fapt, **Canonul 15 I-II Constantinopol** prevede posibilitatea întreruperii pomenirii (1) înainte de o cercetare sinodală a episcopului, care (2) susține o erezie condamnată de Sfintele Sinoade sau de Sfinții Părinți, (3) în mod deschis și fără rezerve („cu capul descoperit”), (4) cu scopul îngrădirii de erezie și al izbăvirii Bisericii de erezie sau schisme. Cu precizarea ca întreruperea pomenirii (5) nu este o atitudine schismatică, ci, dimpotriva, izbăvitoare de schismă și de întărire a unității Bisericii. Decurgând de aici, cel ce aplică aceste Canoane nu iese în afara Bisericii, ci în afara unui mediu bisericesc contaminat si dominat de erezie. Altfel spus –şi în condițiile date –, întreruperea pomenirii nu constituie schismă și, deci, nu poate fi sancționată ca schisma. Mai mult, **Canonul 15 I-II Constantinopol** prevede că cel care il aplică, recurgand la intreruperea pomenirii, „nu este supus certărilor canonice”, adică chiar dacă ar fi sa fie sancționat, acesta nu cade sub incidența acestor sancțiuni. Faptul acesta este întărit de **Canonul 3 al Sinodului III Ecumenic**, care prevedea repunerea în slujirile lor a celor caterisiți pe nedrept pentru opoziția lor față de erezii.

Menționez, totodată, că, față de eretici și învățătorii mincinoși, Însuși Mântuitorul Iisus Hristos cerea vigilență: „Feriți-vă de aluatul fariseilor și al saducheilor” (Matei, 16, 6), „feriți-vă de proorocii mincinoși” (Matei, 7, 15), „vedeți să nu vă amăgească cineva, … căci se vor ridica hristoși mincinoși și prooroci mincinoși” (Matei, 24, 4.24). Biserica dintotdeauna și-a păzit unitatea prin condamnarea acestora și a învățăturilor lor, nicidecum urmărind unitatea cu ei. Aşa fiind, practica întreruperii pomenirii nu este o practică nouă, ci una apostolică, întrucât comuniunea de credință era observată pe criterii mult mai riguroase – şi la nivelul trăirii –, pe când astăzi s-a ajuns să fie considerată ca fiind o simplă formalitate sau o „politeţe” bisericească.

Există în istoria Bisericii numeroase situaţii şi relatări despre Sfinți Părinți care au întrerupt comuniunea cu ierarhul lor, dintre ei i-aş aminti pe Sfinţii Vasile cel Mare (*Epistola 51*), Maxim Mărturisitorul, Grigorie Palama, Marcu Eugenicul și Paisie Aghioritul. Există, de asemenea, cazuri de episcopi care și-au retras semnătura de la Sinoade care s-au dovedit a fi tâlhărești – de exemplu, Grigorie cel Bătrân, tatăl Sfântului Grigorie Teologul.

Închei această scrisoare, menționând că Biserica nu este o simplă instituție, iar credincioșii nu formează un corp social prin coeziunea lor întreolaltă, ci „preoţie împărătească” şi „popor al lui Dumnezeu” (1 Petru, 2, 9-10); Biserica formează şi este Trupul lui Hristos (Romani, 12, 4; 1 Corinteni, 12, 13.27) şi taina umanităţii răscumpărate (Efeseni, 1, 23), prin credința dreaptă în El, nu prin supunerea omenească față de o ierarhie bisericească interesată, şi nu o data, de „deşerte idealuri” omeneşti de iubire şi pace, din toleranță și corectitudine politică, dar care, aplicate în mediul bisericesc, se pot transforma și chiar devin apostazie.

Deşi pare puţin probabil, în cazul în care veți renunța public la a mai susține şi promova ecumenismul, sunt gata să reiau bucuros pomenirea Preasfinţiei Voastre.

Cu trezvie, cu nefățarnică dragoste, cu neclintită credință dreptslăvitoare și cu toată cuviința,

Caransebeș, 27.11.2023 Preot Caius Negrea